

BONNA, NAĀ E MILOVANĀ• POTVĀRKA

ĀšterĀ½, 03 Ā•ervenec 2007

TvoreĀ•ek, který je na svĀ lĕta neuvĀĀ™itelnĀ› nabitý energií. ChovĀ se obĀ•as zcela neúmĀ›rnĀ› svĕmu vzrĀ™stu a bĀ›Ā¾nĀ› zvyklostem. ObĀ•as si myslím, Ā¾e mĀ v sobĀ› zakódováno dokonce cosi z pavouka... Velice ráda totiĀ¾ leze po výškarách. KdyĀ¾ byla malĀ, byla mĀ›j velký mazel. Nyní je to tvrdohlavĀ mrškar, která aĀ• malinkĀ, ovlĀdá celou našu rodinu.

Kdo je to? PĀ™eci naše Bonna, svĕrĀzný trpasliĀ•í pudlík, kterĕho máme po zesnulĕ babiĀ•ce.

Jednou si Bonna vyšarila s námi na výlet, byli jsme tehdy na chalupĀ› v Jeseníkách. Po dlouhĕ tĀ™me samozĀ™ejmĀ› všichni unavení, jedinĕ, co hledáme, je místo k odpoĀ•inku v trĀvĀ›. A víte, co nám ta mrškar provedla? Zatím, co jsme vyuĀ¾ivali slunce, vĀ›ni trávy a a uĀ¾ivali si zaslouĀ¾enĕ relax, náš vřimavý pes poctivĀ› obĀ› vřechny naše batĀ›ky. ŠikovnĀ› si vybalila vřechny svaĀ•iny a v odlehlĕm koutku je zbařtila... Pak jsme – ale jen kvĀ›li ní - nakonec skonĀ•ili v útulnĕ zapadlĕ hospĀ›dce u piveĀ•ka a gulĀše. Dost moĀ¾ná to s námi myslela dobĀ™me - vřak platí heslo: pes je nejlepšĀ™itel Ā•lovĀ›ka ...

Poslední lĕta ji bereme jako psa-mudrlanta, který má doopravdy Ā•epici; nejrĀd sleduji její reakce na urĀ•itĕ Ā•asem zabĀ›hlĕ vĀ›ty. TakovĀ: "jedeme autĀ•kem?" milou Bonnu pĀ™ímo vystĀ™elí. ZaĀ•ne dĀ›lat koleĀ•ka kolem zahrady pĀ™itáhne svou deku, sedne si, kouká a blařenĀ› Ā•ekĀ. Naopak, nedej boĀ¾e, kdyĀ¾ nĀ›kdo pronese: "Jdeme se koupat". To okamĀ›itĀ› zmizí a a vřichni abychom potvĀ›rku hledali. Ā¾e by si byla vĀ›doma, jak po vykoupání vypadĀ? MalĀ, hubenĀ, spířene pĀ™erostlou krysou pĀ™ipomínající. Ale nejen koupání ji pĀ™imĀ›je k útĀ›ku. Bonna je to pes-utĀ•ek odmaliĀ•ka. StaĀ•í špatnĀ› zavĀ™ít a neuplyne ani minuta a psa není, takĀ¾e následuje dlouhĕ hledání, pískání a volání. Vzpomínám, jak jsme opravovali plot, to vám bylo... RozbĀ›hly se extra pĀ™ípravy, kolem dokola jsme rozmĀ›stili rĀ›znĕ kusy vřeho moĀ¾ného, jen aby Bonna neutekla, ale neúspĀ›šnĀ›. NeubĀ›hla ani hodina a pes nikde. Nešastná mamka bĀ›hala po domĀ› a kolem domu, tařka vzal kolo a jel ji hledat na ulici... Já dostala za úkol pískat a volat. Nakonec se našarila, díkybohu. Jen se pak kolem nás urĀ¾enĀ› proplazila a rychlostí blesku zmizela v domĀ›.

Zařila a pĀ™eřila toho v Ā›ivotĀ› uĀ¾ mnoho. Na konci ledna letošního roku uĀ¾ vře vypadalo, Ā¾e bĀ™ířku se ji udĀ›lala boule, která zaĀ•ala pĀ™ipomínat nádor. Potĕ, co uĀ¾ se jí pĀ™estala obnovovat tkĀ›, veterinĀ› navrhnul utracení. Dohoda s ním byla jasnĀ. Dáme jí šanci, a pokud nedostane bolesti (kterĕ zatím oĀ•ividnĀ› nemĀ›la), neutratíme ji. JenĀ¾e ona se chovala jakoby nic. Venku lítala po zahradĀ›, pokařdĕ, kdyĀ¾ nĀ›kdo pĀ™iřaril, nĀ›řaril, tak jásavĀ› vyskakovala aĀ¾ ke klĀ›ce a vítala nás, i kdyĀ¾ to byla minuta, co jsme odeřli... Ano, zázraky se asi dĀ›jí. Naře milĀ Bonna se bĀ›hem pár tĀ›dnĀ› najednou uzdravila, a dokonce jí na bĀ™ířku vyrostly novĕ chloupky; nádor se nĀ›jakým zpĀ›sobem vypĀ™il. To uĀ¾ i na doktora bylo trochu moc. Koukal na ni jak na nĀ›co neskuteĀ•ného. Ovřem jen do tĕ doby, dokud na nĀ›j Bonna neupĀ™ela svĀ›j kukuĀ•, neřivala se na nĀ›j svĕmĀ› velikĀ›ma oĀ•ima. Sedla si pĀ™ed nĀ›j a zaĀ•ala pořkĀ›vat, ale ne jako normĀlnĀ›, bylo to, jako by mu sdĀ›lovala, jak vře bylo. Pak se otĀ™epala, koukla se na nás, skořila ke dveřím a šarila jeřarilĀ› nĀ›co ve smyslu: "co je, jdeme, ne?" A bylo.

Od tĕ doby se na ni díváme docela jinĀ›ma oĀ•ima, nikdo neví, co se tehdy stalo, a proĀ• se takhle chovala; ale vřichni jsme rádi, Ā¾e našu malou potvĀ›rku máme doma, Ā¾e je zase zdravĀ... ProtoĀ¾e to zpeřtení, kterĕ nám kařdĕ den pĀ™ipravuje, je kořtením našeho Ā›ivota. TeĀ• netrpĀ›livĀ› Ā•ekĀ na své desĀtĕ narozeniny, kterĕ mít uĀ¾ za dva mĀ›síce (vypadĀ pĀ™itom stĀle stejnĀ›). JeřarilĀ› osm let a bude ve vĀ›ku, kdy si bude moci poĀ™ídit Ā›prĀ›kaz...

Teta BĀ›ta